

Arrest

nr. 239 183 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2019 houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD *loco* advocaat H. VAN WALLE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 september 2019 en dient op 6 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 oktober 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker werd door het CGVS gehoord op 27 november 2019.

Op 27 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd verzoeker diezelfde dag bij aangetekende brief ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A. A., heeft de Syrische nationaliteit. U bent afkomstig uit Homs, Syrië. U bent Arabier. U bent ongelovig. De periode voor uw vertrek uit Syrië woonde u in Salamiyah, Hama. Eind 2011, begin 2012 werd u door de shabiha (pro-regeringsmilitie) gearresteerd en vastgehouden. U werd vrijgekocht. U vertrok eind 2012 uit Syrië omwille van de algemene situatie. Het feit dat u homoseksueel was en ongelovig speelde ook mee in uw beslissing om uw land te verlaten.

U reisde via Libanon en Egypte naar Libië waar u een jaar lang woonde. Vervolgens verbleef u een periode in Algerije. Omstreeks mei 2014 keerde u via Turkije terug naar Syrië. Aan de grens werd u door een gewapende groepering ontvoerd en gedurende 15 à 20 dagen vastgehouden. Na uw vrijlating verliet u onmiddellijk het land en reisde u via Turkije naar Algerije. Via Marokko kwam u aan in Melilla. Hier diende u een verzoek om internationale bescherming in. U ontving een tijdelijke verblijfskaart. Het was toen oktober 2017. U reisde door naar Spanje waar u op 1 maart 2019 werd erkend als vluchteling. In augustus 2019 verliet u Spanje en reisde u via Frankrijk naar België waar u aankwam op 1 september 2019. U diende op 6 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

U haalt verschillende redenen aan waarom u niet kan terugkeren naar Spanje. Ten eerste verklaart u er gediscrimineerd te worden omdat u Arabier bent. Als tweede reden haalt u aan dat u ondervraagd werd door de politie. Als derde reden haalt u aan dat u werd bedreigd door drugsdealers. Vervolgens verklaart u dat u vier maanden geen verblijfsdocument heeft gehad en tenslotte vermeldt u dat u er geen bankrekening kon openen en geen medische verzekering had.

U legt volgende documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek: uw origineel paspoort, een document van de burgerlijke stand dat werd uitgereikt in Syrië, uw vluchtelingenpaspoort en verblijfstitel van Spanje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u 1 maart 2019 de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Spanje.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u in Spanje werd gediscrimineerd omdat u Arabier bent. Wanneer er gevraagd wordt om dit toe te lichten verklaart u dat u op een dag toen u op de metro aan het wachten was gefouilleerd werd door de politie en dat u vier uur

lang heeft moeten wachten voor u opnieuw kon beschikken. Dit gebeurde volgens u omdat u een Arabier bent. U was toen dit gebeurde in het gezelschap van drie andere mannen die dezelfde behandeling ondergingen. Een van deze drie was Arabier, de andere twee niet. De vraag om welke reden u denkt dat u dit meemaakte omdat u Arabier bent kan u niet beantwoorden. U zegt dat jullie allemaal op deze manier werden aangesproken en dat ze dit alleszins niet mogen doen (CGVS, 12). U maakt met andere woorden niet aannemelijk dat u deze behandeling onderging omdat u Arabier bent. Bovendien legt u van deze gebeurtenissen geen bewijsstukken neer. Zo stelt u dat u een klacht wou indienen tegen de politie maar dat uw advocaat dit niet wou doen. U weet niet waarom. U bent toen op zoek gegaan naar een tweede advocaat die eveneens geen klacht wou indienen, omdat die zei dat uw zaak belachelijk was. Dat twee advocaten zouden geweigerd hebben u bij te staan is merkwaardig te noemen. De namen van de advocaten die u geraadpleegd heeft kent u niet meer, en u weet ook op welke wijze uw vriend, die u de tweede advocaat aanraade, deze man kende. Wanneer u gevraagd wordt of u een advocaat nodig heeft om een klacht te kunnen indienen stelt u dat u dat niet alleen kan doen, maar hoe of wat er concreet moet gebeuren om een klacht in te dienen weet u niet. Wanneer u daadwerkelijk de wil had om een klacht in te dienen dat mag verwacht worden dat u zich zou geïnformeerd hebben of u deze stappen niet alleen kon zetten en op welke wijze u dit diende te doen (CGVS, 9-12). U toont niet aan dat u in Spanje slachtoffer was van discriminatie.

U stelt voorts niet te kunnen terugkeren naar Spanje omdat u door de politiediensten twee maal werd uitgenodigd om het te hebben over zaken die u op uw facebook profiel had geplaatst, naar aanleiding van het overlijden van een Abdul Baset Al Sarout, een persoon die de wapens opgenomen heeft in het Syrisch conflict. U kon telkens gewoon beschikken en werd door de Spaanse politie op geen enkel moment officieel in verdenking gesteld. U maakt geen melding van incidenten tijdens deze verhoren door de politie. Het is de taak van de politiediensten om onderzoeken te voeren naar mogelijke misdrijven of gevaren voor de openbare orde. U toont niet aan hoe een mogelijk onderzoek van de politie er toe heeft geleid dat de bescherming die u wordt verleend vanwege uw status van vluchteling ontoereikend zou zijn. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe dit gebeuren u belet om terug te keren naar Spanje.

Verder stelt u dat u vreest gedood te worden door personen die u leerde kennen in een discotheek en die van u verwachtte dat u met hen meewerkte in de drugshandel. Concrete redenen waarom u denkt dat ze u zouden vermoorden kan u echter niet noemen. Bovendien heeft u op geen enkel moment hulp of bescherming gezocht bij de Spaanse autoriteiten (CGVS, 15), zodat u niet kan laten gelden dat de bescherming vanwege de Spaanse autoriteiten ontoereikend is. Dat u wel naar de politie bent gegaan omdat er u geen bankkaart werd gegeven (CGVS, 16), maar niet wanneer u dacht dat uw leven in gevaar is slaat op niets en toont de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw problemen met de drugsdealers aan.

Vervolgens zegt u vier maanden geen tijdelijke verblijfsvergunning gehad te hebben in Spanje. Waarom weet u niet, maar u vermoedt dat het iets te maken had met de procedure (CGVS, 16). Ondanks dit werd u op 1 maart 2019 een verblijfsvergunning gegeven, geldig tot 7 februari 2024. Op het moment van uw vertrek had u met andere woorden wel degelijk een verblijfsvergunning die tot op heden nog steeds geldig is. Dat u vier maanden geen kaart zou gehad hebben staat met andere woorden niet in de weg dat u weldegelijk internationale bescherming geniet in Spanje.

Tenslotte roept u in dat u geen bankkaart verkreeg en dat u geen medische verzekering kon afsluiten. Ook deze laatste twee verklaringen staft u niet. Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de

Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Dat u vier maanden geen tijdelijke kaart had, geen bankrekening kon afsluiten en claimt geen medische verzekering te kunnen afsluiten zorgen er niet voor dat er moet besloten worden dat de bescherming die u verkreeg in Spanje ontoereikend zou zijn.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden."

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

U legt geen documenten neer die tot een andere conclusie leiden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen.

Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en

zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt .

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming geniet in Griekenland en bijgevolg niet kan worden teruggeleid naar Syrië.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 57/6, §3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1bis van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het verdrag van Genève), van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-428/17, *Ibrahim, Sharqawi e.a.* om te stellen dat het vermoeden van behandeling van een erkend vluchteling of een persoon met een subsidiaire beschermingsstatus weerlegbaar is. De commissaris-generaal moet volgens verzoeker een concrete analyse uitvoeren op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens maar hij heeft dit niet gedaan. Verzoeker wijst er ook op dat hij een kwetsbaar profiel heeft gezien hij homoseksueel is.

In het middel stelt dat hij in zijn onderhoud verklaard heeft dat hij niet geholpen werd in het ziekenhuis toen hij zich daar aanbood met maagproblemen, omdat hij niet de juiste papieren had, dat hij genooddaakt was om in de illegaliteit te werken gezien hij geen toegang had tot de arbeidsmarkt en hierdoor bedreigd werd door het drugsmilieu, dat hij op verschillende vlakken gediscrimineerd werd door de autoriteiten en het slachtoffer was van politiegeweld. Verzoeker wijst op landeninformatie, meer bepaald het Country Report Spain 2018 van AIDA, bijgewerkt tot maart 2019 en de moeilijkheden tot toegang tot de huizenmarkt voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus die daarin beschreven worden. Hij wijst ook op passages in hetzelfde rapport waaruit blijkt dat het *quasi* onmogelijk is om te overleven zonder de financiële steun van de overheid, dat er moeilijkheden zijn inzake toegang tot de arbeidsmarkt. Verzoeker verwijst naar het rapport van de Spanish Refugee Aid Commission van november 2018 inzake het gebrek aan toegang tot psychische zorgen, het gebrek aan toegang tot de huizenmarkt en de arbeidsmarkt. Verzoeker verwijst naar een doorlichting van de Raad van Europa inzake discriminatie in Spanje. Verzoeker benadrukt dat het administratief dossier geen enkele objectieve informatie bevat inzake de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Spanje.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten:

- uittreksels uit het “Country Report: Spain” van de Asylum Information Database (AIDA), update 2018, p. 86 en 87;
- een internetartikel van El Pais “Council of Europe urges Spain to create independent anti-racism body” van 27 februari 2018.

Ter zitting worden geen bijkomende documenten neergelegd.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Spanje, en (ii) zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen

worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM en (iii) dat verzoeker geen documenten neerlegt die tot een andere conclusie leiden.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker een internationale beschermingsstatus ontvangen heeft in Spanje (adm. doss., Eurodac Search Result; notities persoonlijk onderhoud 27 november 2019, p. 9).

Verzoeker betwist dit in zijn verzoekschrift niet, noch blijkt dat verzoeker thans niet langer zijn beschermingsstatus in Spanje zou hebben. In dit verband stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Vervolgens zegt u vier maanden geen tijdelijke verblijfsvergunning gehad te hebben in Spanje. Waarom weet u niet, maar u vermoedt dat het iets te maken had met de procedure (CGVS, 16). Ondanks dit werd u op 1 maart 2019 een verblijfsvergunning gegeven, geldig tot 7 februari 2024. Op het moment van uw vertrek had u met andere woorden wel degelijk een verblijfsvergunning die tot op heden nog steeds geldig is. Dat u vier maanden geen kaart zou gehad hebben staat met andere woorden niet in de weg dat u weldegelijk internationale bescherming geniet in Spanje.”

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

2.4. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese

Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Spanje, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU-lidstaat verleend werd, *in casu* Spanje, te weerleggen. Dit kan verzoeker slechts door concreet aan te tonen dat de door Spanje geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Spanje tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoeker niet in staat is om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hem in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 90 e.v.).

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje.

2.5. De bestreden beslissing duidt op pertinente en correcte wijze het volgende aan:

“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u in Spanje werd gediscrimineerd omdat u Arabier bent. Wanneer er gevraagd wordt om dit toe te lichten verklaart u dat u op een dag toen u op de metro aan het wachten was gefouilleerd werd door de politie en dat u vier uur lang heeft moeten wachten voor u opnieuw kon beschikken. Dit gebeurde volgens u omdat u een Arabier bent. U was toen dit gebeurde in het gezelschap van drie andere mannen die dezelfde behandeling ondergingen. Een van deze drie was Arabier, de andere twee niet. De vraag om welke reden u denkt dat u dit meemaakte omdat u Arabier bent kan u niet beantwoorden. U zegt dat jullie allemaal op deze manier werden aangesproken en dat ze dit alleszins niet mogen doen (CGVS, 12). U maakt met andere woorden niet aannemelijk dat u deze behandeling onderging omdat u Arabier bent. Bovendien legt u van deze gebeurtenissen geen bewijsstukken neer. Zo stelt u dat u een klacht wou indienen tegen de politie maar dat uw advocaat dit niet wou doen. U weet niet waarom. U bent toen op zoek gegaan naar een tweede advocaat die eveneens geen klacht wou indienen, omdat die zei dat uw zaak belachelijk was. Dat twee advocaten zouden geweigerd hebben u bij te staan is merkwaardig te noemen. De namen van de advocaten die u geraadpleegd heeft kent u niet meer, en u weet ook op welke wijze uw vriend, die u de tweede advocaat aanraadde, deze man kende. Wanneer u gevraagd wordt of u een advocaat nodig heeft om een klacht te kunnen indienen stelt u dat u dat niet alleen kan

doen, maar hoe of wat er concreet moet gebeuren om een klacht in te dienen weet u niet. Wanneer u daadwerkelijk de wil had om een klacht in te dienen dat mag verwacht worden dat u zich zou geïnformeerd hebben of u deze stappen niet alleen kon zetten en op welke wijze u dit diende te doen (CGVS, 9-12). U toont niet aan dat u in Spanje slachtoffer was van discriminatie.

U stelt voorts niet te kunnen terugkeren naar Spanje omdat u door de politiediensten twee maal werd uitgenodigd om het te hebben over zaken die u op uw facebook profiel had geplaatst, naar aanleiding van het overlijden van een Abdul Baset Al Sarout, een persoon die de wapens opgenomen heeft in het Syrisch conflict. U kon telkens gewoon beschikken en werd door de Spaanse politie op geen enkel moment officieel in verdenking gesteld. U maakt geen melding van incidenten tijdens deze verhoren door de politie. Het is de taak van de politiediensten om onderzoeken te voeren naar mogelijke misdrijven of gevaren voor de openbare orde. U toont niet aan hoe een mogelijk onderzoek van de politie er toe heeft geleid dat de bescherming die u wordt verleend vanwege uw status van vluchteling ontoereikend zou zijn. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe dit gebeuren u belet om terug te keren naar Spanje.

Verder stelt u dat u vreest gedood te worden door personen die u leerde kennen in een discotheek en die van u verwachtte dat u met hen meewerkte in de drugshandel. Concrete redenen waarom u denkt dat ze u zouden vermoorden kan u echter niet noemen. Bovendien heeft u op geen enkel moment hulp of bescherming gezocht bij de Spaanse autoriteiten (CGVS, 15), zodat u niet kan laten gelden dat de bescherming vanwege de Spaanse autoriteiten ontoereikend is. Dat u wel naar de politie bent gegaan omdat er u geen bankkaart werd gegeven (CGVS, 16), maar niet wanneer u dacht dat uw leven in gevaar is slaat op niets en toont de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw problemen met de drugsdealers aan.

Vervolgens zegt u vier maanden geen tijdelijke verblijfsvergunning gehad te hebben in Spanje. Waarom weet u niet, maar u vermoedt dat het iets te maken had met de procedure (CGVS, 16). Ondanks dit werd u op 1 maart 2019 een verblijfsvergunning gegeven, geldig tot 7 februari 2024. Op het moment van uw vertrek had u met andere woorden wel degelijk een verblijfsvergunning die tot op heden nog steeds geldig is. Dat u vier maanden geen kaart zou gehad hebben staat met andere woorden niet in de weg dat u weldegelijk internationale bescherming geniet in Spanje.

Tenslotte roept u in dat u geen bankkaart verkreeg en dat u geen medische verzekering kon afsluiten. Ook deze laatste twee verklaringen staft u niet. Als persoon die internationale bescherming geniet, geniet u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Dat u vier maanden geen tijdelijke kaart had, geen bankrekening kon afsluiten en claimt geen medische verzekering te kunnen afsluiten zorgen er niet voor dat er moet besloten worden dat de bescherming die u verkreeg in Spanje ontoereikend zou zijn.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Spanje en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij in het verzoekschrift zou stellen dat er geen individuele beoordeling van zijn zaak is gebeurd. Verzoeker slaagt er niet in de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, nu hij slechts algemene landeninformatie aanhaalt met betrekking tot toegang tot huisvesting, overleven zonder financiële steun van de overheid, toegang tot de arbeidsmarkt, ernstige discriminatie op verschillende vlakken in Spanje. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Spanje, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Spanje de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Spanje buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

2.6. In het middel stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met zijn bijzondere kwetsbaarheid omdat hij homoseksueel is en in Syrië daarom het voorwerp uitmaakte van discriminatie, wat psychische letsels heeft achtergelaten.

In dit verband merkt de Raad op dat uit verzoekers persoonlijke verklaringen (notities persoonlijk onderhoud p. 4 t.e.m. 8) blijkt dat hij werd gehoord over zijn wedervaren in Syrië, maar in dit verband geen melding heeft gemaakt van discriminatie omdat hij homo was. Doorheen heel het onderhoud maakte verzoeker bovendien geen melding van het feit dat hij zelf meent psychische problemen te hebben. Dat zijn vader indertijd meende dat verzoeker psychologisch behandeld moest worden omwille van zijn homoseksualiteit (notities persoonlijk onderhoud, p. 6), staat hier los van. Bijgevolg kan de blote bewering dat verzoeker psychische problemen zou hebben na discriminatie omwille van zijn seksuele geaardheid, niet worden aangenomen en toont verzoeker niet *in concreto* aan een bijzonder kwetsbaar profiel te hebben.

2.7. Inzake de toegang tot gezondheidszorgen blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud (p. 17) dat verzoeker zich aanbood bij een eerste kliniek en daar aangeraden werd om naar de kliniek van Murcia te gaan omdat hij daar woonde. In de kliniek van Murcia bood hij zich aan met een bloedende maag maar de kliniek wou hem niet inschrijven. Die inschrijving zou hem toegang geven tot een arts. Verzoeker is toen nog naar een andere kliniek gegaan met een andere woonstkaart maar daar werd hij opnieuw geweigerd. Op de vraag of verzoeker naar de autoriteiten is gegaan om dit probleem aan te kaarten en hulp te vragen, antwoordde hij dat hij geen tijd had omdat hij wegging uit Spanje en wel naar een dokter ging voor mensen zonder papieren, die hem enkel pillen gaf en geen gastroscopie deed.

De Raad merkt op dat aan verzoekers beschermingsstatus diverse rechten en voordelen verbonden zijn op het vlak van onder meer gezondheidszorg. Verzoeker bevestigde dat hij zich hiervoor niet tot de autoriteiten wendde om dit probleem aan te kaarten omdat hij geen tijd had (notities persoonlijk onderhoud p. 17). Dit neemt echter niet weg dat verzoeker als beschikker van een internationale beschermingsstatus, zich tot de bevoegde autoriteiten kan wenden om zijn rechten te laten gelden. Nu verzoeker dit niet gedaan heeft, toont hij niet op concrete wijze aan dat de bescherming die hem in Spanje wordt verleend ontoereikend zou zijn of dat zijn basisrechten er niet gegarandeerd zijn.

2.8. Inzake de toegang tot de arbeidsmarkt verklaarde verzoeker dat hij in een discotheek voor homoseksuelen werkte, hij vond geen ander werk (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Hij verklaarde ook vier werkcontracten te hebben voorgelegd om een bankkaart te krijgen en dat hij twee maanden gratis gewerkt heeft omdat het bedrijf elektronisch uitbetaalde maar omdat hij geen bankkaart had, kreeg hij zijn geld niet (p. 15). Hij regelde op een bepaald ogenblik een werkcontract met een bar (p. 16).

Hieruit blijkt dat verzoeker blijkbaar in staat was om vier arbeidscontracten voor te leggen en minstens twee maanden te werken voor een bedrijf dat niet cash uitbetaalde maar op elektronische wijze, wat erop kan wijzen dat het wel degelijk om een legale tewerkstelling ging. Over zijn werk in de discotheek verduidelijkt verzoeker niet of dit officieel was of om zwartwerk ging. Alleszins kan uit verzoekers persoonlijke verklaringen niet worden afgeleid dat hij in Spanje geen toegang had tot de arbeidsmarkt, zodat zijn persoonlijke ervaringen niet wijzen op problemen op dat vlak.

2.9. Inzake discriminatie in Spanje vermeldde verzoeker dat hij bij een metrostation een politiecontrole moest ondergaan samen met nog drie andere mannen, hij en een andere waren Arabier, de twee andere niet, ze moesten vier uur wachten naast de politiewagen, hun vingerafdrukken werden genomen, dit alles op een vernederende manier. De politieagenten waren niet beleefd en sloegen verzoeker met de hand op de rug (notities persoonlijk onderhoud, p. 9 en 10). Verzoeker wou een klacht indienen, hij belde zijn advocaat, ze zei om naar de receptie van CEAR te gaan, daar vertelde hij wat hij meemaakte, na enkele dagen belde CEAR terug en zei dat verzoeker geen klacht mocht indienen. Via een andere advocaat en via zijn sociaal assistent lukte het ook niet, die andere advocaat zei dat zijn klacht belachelijk was (p. 11). Verzoeker meent dat hij hier gediscrimineerd werd omdat hij Arabier was want er werden hem vragen gesteld als waarom ben je hier, wat doe je hier, waarom ben je niet aan het strijden in je land (p. 12).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij deze behandeling onderging omdat hij een Arabier was, gezien maar twee van de vier gecontroleerde personen Arabier waren. De Raad sluit zich aan bij de vaststellingen van de commissaris-generaal in dit verband.

Ook uit een andere gebeurtenis blijkt dat verzoeker op een normale wijze werd behandeld door de politie in Spanje. Verzoeker verklaarde dat hij door de politie ondervraagd werd over een Facebookpost (notities persoonlijk onderhoud, p. 12). Hij had iets gepost over Abdul Basset, een bekende persoon die door sommigen als een terrorist werd beschouwd (p. 13). Verzoeker werd hiervoor twee maal opgeroepen bij de politie (p. 12) en dat was het. Verzoeker werd niet beschuldigd van iets, hij mocht gewoon geen sympathie betonen ten opzichte van iemand die als een terrorist werd beschouwd (p. 12). De politie zei aan verzoeker dat hij niet hetzelfde moest doen als hen (terroristen) en ver weg van zulke mensen moest blijven (p. 13). Er is geen onderzoek lopende tegen verzoeker hiervoor (p. 13). Ook hieruit blijkt niet dat verzoeker gediscrimineerd werd of dat de bescherming die hem werd verleend als vluchteling ontoereikend zou zijn.

Er wordt ook opgemerkt dat vreemdelingen in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Spanje. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

2.10. Inzake zijn problemen met het drugsmilieu stelde verzoeker dat hij in de discotheek voor homoseksuelen waar hij werkte, mensen leerde kennen en later door één van hen benaderd werd om drugs te verhandelen. Verzoeker weigerde en werd toen door andere mensen lastig gevallen, bedreigd en onder druk gezet om dit toch te doen. Verzoeker werd uiteindelijk gedwongen om samen te werken, ze reden toen met de wagen naar Barcelona en 40 kilometer voor Barcelona vroeg verzoeker om een pauze, ging uit de auto en zo kon hij ontsnappen. Kort daarna vertrok hij uit Spanje (notities persoonlijk onderhoud, p. 13 en 14). Toen hem werd gevraagd of hij naar de autoriteiten was gegaan om hulp te vragen antwoordde hij dat hij wel wou gaan, maar wat zou hij kunnen zeggen, hij was voor andere zaken naar de politie gegaan maar dat had geen resultaten opgeleverd (p. 15). Deze andere zaken betroffen het niet kunnen openen van een bankrekening en een diefstalincident.

De Raad sluit zich aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat het zeer vreemd is dat verzoeker wel naar de politie ging toen hij een probleem had met de bank maar niet toen hij bedreigd werd door drugsdealers en dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit probleem. Alleszins staat vast dat verzoeker voor dit probleem geen hulp of bescherming heeft gezocht bij de Spaanse autoriteiten, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat hij niet op de bescherming van de Spaanse autoriteiten kan rekenen of dat deze bescherming niet afdoende zou zijn.

2.11. Verzoeker verwijst in het middel nog naar moeilijkheden inzake toegang tot de huizenmarkt en het gebrek aan financiële steun van de overheid. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker hierover echter niets vermeld. Uit zijn verklaringen blijkt integendeel dat hij werkte (notities persoonlijk onderhoud, p. 13 en 15) en dat hij een woonplaats had, Murcia (p. 14 en p. 17) waar hij gehuisvest was, hij woonde bij een vriend (p. 14). De Raad herhaalt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje *in casu* van wezenlijk belang zijn en dat het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken, wat hij dus nalaat om te doen.

De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Spanje buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen persoonlijke problemen aannemelijk maakt in Spanje en niet op concrete wijze aantoont dat hij als begunstigde van een internationale beschermingsstatus geen toegang zou hebben tot vb. huisvesting of de arbeidsmarkt. Nu verzoeker hiervan niet op concrete en persoonlijke wijze getuigt, heeft hij er geen belang bij aan te voeren dat het administratief dossier *“geen enkele objectieve informatie bevat betreffende de situatie van begunstigde van een internationale bescherming in Spanje”*.

2.12. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedenterwerking. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Spanje zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Spanje moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen.

De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Spanje zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Spanje.

2.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De

commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.15. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

2.16. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET